

enthusiast
Children's
Books

Шаро Холмс

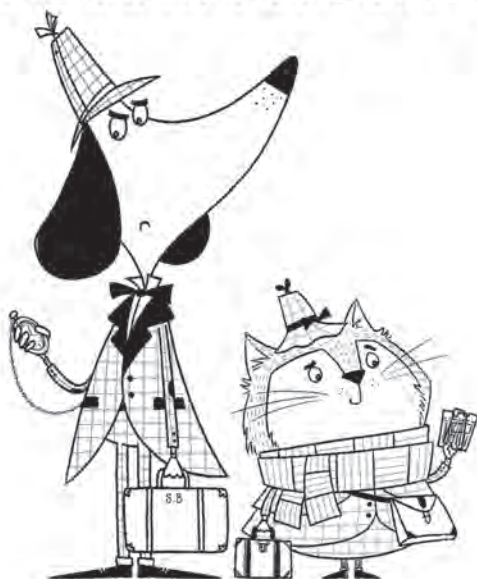
И ЗАГАДКАТА С
ИЗЧЕЗНАЛИЯ ИЛЮЗИОНИСТ

НАПИСАНА ОТ
ТИМ КОЛИНС
ИЛЮСТРИРАНА ОТ ДЖОН БИГУД

Шаро Холмс

И ЗАГАДКАТА С
ИЗЧЕЗНАЛИЯ ИЛЮЗИОНИСТ

Автор *Тим Колинс*

Илюстратор *Джон Бигуд*

enthusiast
| Children's
| Books

София, 2023

Специални благодарности на хенри Колинс – Т. К.

*За Джордж и Оливър – дано ви очакват
най-великите приключения – Дж. Б.*

Tim Collins
Sherlock Bones and the Mystery of the Vanishing Magician

Copyright © Buster Books 2023
All rights reserved

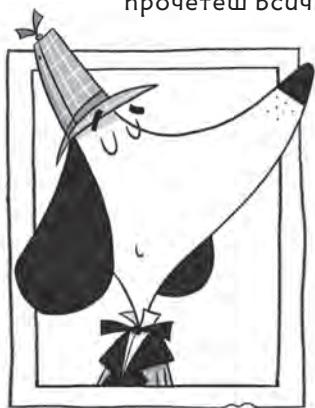
Тим Колинс
Шаро Холмс и загаката с изчезналия илюзионист

© Анелия Петрунова, превод, 2023
© Джон Бизуд, илюстрации и дизайн на корицата, 2023
© Деруан Брадър, дизайн, 2023
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбъблишинг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-565-7

Добре дошли

Шаро Холмс и доктор Джейн Котсън са световно известни в разкриването на престъпления. Всеки случай се описва от Котсън, за да можеш да прочетеш всичко за техните приключения.

Шаро Холмс

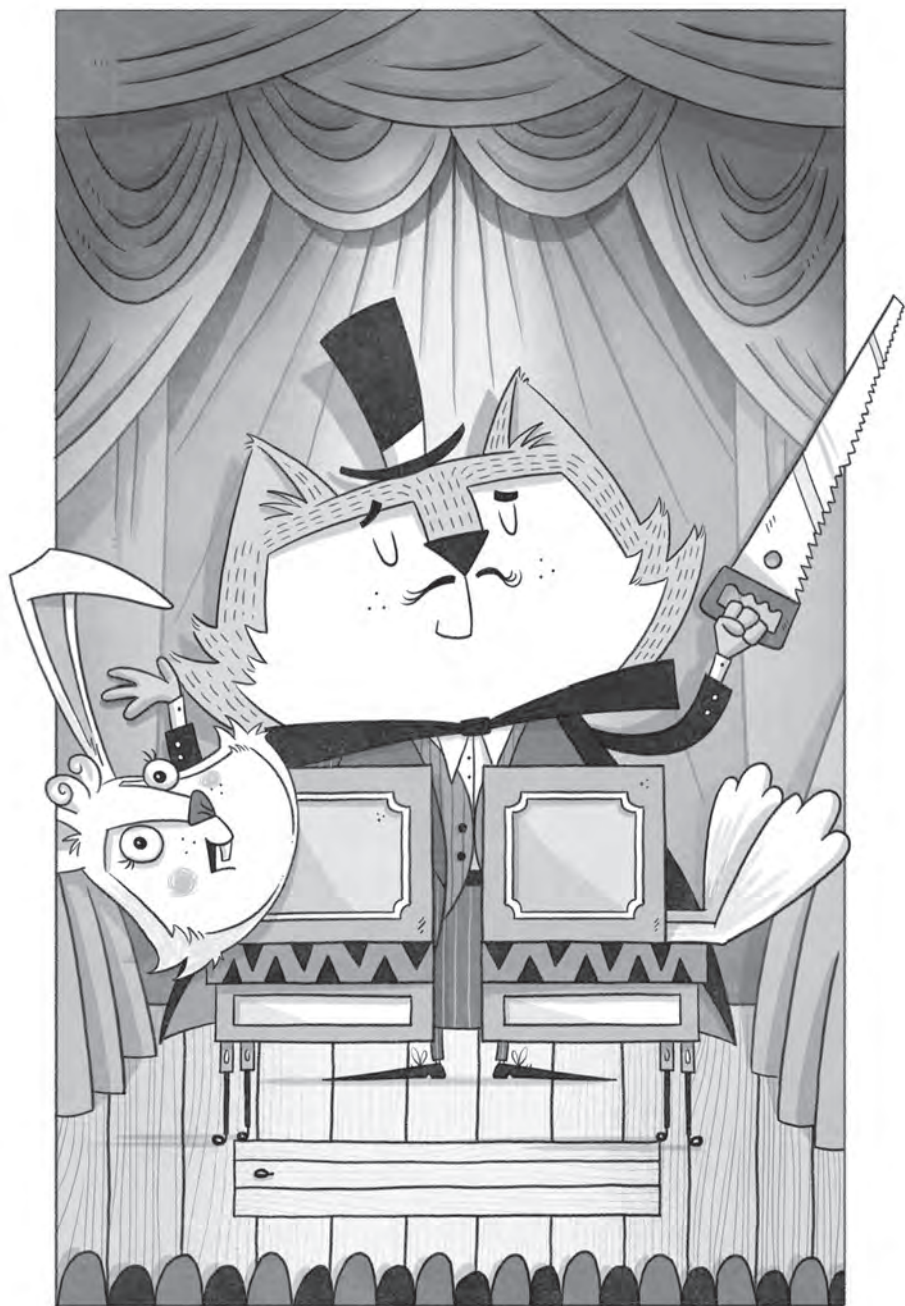
Шаро Холмс е най-великият детектив на света. Никога не бяга от загадки и винаги разрешава случаите, с които се захваща.

Д-р Джейн Котсън

Доктор Джейн Котсън е партньорката на Шаро Холмс в борбата с престъпленията. Винаги е готова да се втурне по следите на някой коварен престъпник.

Готов ли си да помогнеш на Холмс и Котсън да разрешат най-заплетения си случай досега? Из цялата история ще намираш загадки, с които можеш да изпробваш детективските си умения. Ако се затрудниш, можеш да откриеш всички отговори в края на книгата, от с. 167 нататък. А може и само да се насладиш на приключенията и да се върнеш към загадките по-късно, ако така предпочиташ. Успех!

Първа глава

Рижият котарак извади трион и наточеното му острие проблесна на светлината. Вдигна го над зайката, която започна да пищи и да се мъчи да се измъкне.

– Ще я разреже на гве! – извиках.

– Наустина – каза Шаро Холмс. – И знам точно как става. Чакай да ти обясня, Котсън...

– Моля те, недей – отвърнах. – Отнемаш ми цялата наслада от шоуто.

Гледахме фокусите от почти час и Холмс ми беше развалил удоволствието от всеки егун.

Детективските умения на приятеля ми бяха страхотни за разкриване на престъпления, но ми се искаше да забрави за малко за тях, за да мога да гледам представлението. Бяхме прекарали цялата седмица в Берлин, за да помогнем на ерцхерцог Роувър да намери златната си пръчка, и исках само да се позабавлявам, преди да се върнем в Лондон.

Досега Холмс се беше досетил, че гълъбите, които Ото беше извадил от въздуха, всъщност са били скрити под цилиндъра му, а навързаните кърпички, които

се бяха появили, обгърнати в дим, са били натъпкани в ръкава му.

Илюзионистът преряза страничната част на дървения сандък, а асистентката му зайка запищя. Публиката ахна и залая.

– Да се досетиш как се правят тези неща е самото забавление, скъпа ми Котсън – каза Холмс. – В този случай трябваше да забележиш, че краката на зайката не се движат.

Сега, когато вперих поглед в тях, видях, че краката бяха макети, направени от картон и филц.

– Истинското тяло на зайката е скрито в двойно гъно под сандъка – каза Холмс. – Всичко е съвсем просто.

Трионът преряза сандъка чак доголу, а зайката се престори, че умира. От публиката се чу мяукане и скимтене, когато илюзионистът раздели гвете половини на сандъка. Една гива зайка изхлипа и си издуха носа в кърпичката, а една таралежка протегна ръка и закри очите на таралежчетата си.

Последва миг на ужасна тишина, после зайката отвори очи и се ухили. Публиката заръкопляска и заликува, Ото отново съедини гвете половини на сандъка, а зайката изскочи невредима.

Ото извади един стол и излезе в предната част на

Колко кърпи, гълъба и карти можем да преброим в тази сцена?

сцената. Носеше цилиндър, папийонка и елегантна черна пелерина с червена подплата.

– За следващата част от представлението, дами и господа, ще имам нужда някой от вас да ми помогне – каза той и плесна с ръце. – Тоест търся доброволец.

Вдигнах ръка. Поне, ако бях на сцената, Холмс нямаше да може да ми разваля удоволствието.

– Да, госпожо – каза илюзионистът. – Моля, елате на сцената.

Публиката заръкопляска, докато се качвах по стълбите.

– А вие сте? – попита Ото.

– Доктор Джейн Котсън – отвърнах.

Ото посочи към стола, а аз седнах.

– След малко ще демонстрирам най-великото си умение – каза Ото. – Наистина най-удивителното от всички. Сега ще станете свидетели на силата на хипнозата.

Седях и гледах надолу към редиците дакели, златки и крастави жаби. Една черна котка на първия ред беше сместила всичките си котета на една седалка и те ме зяпаха и мяукаха. Знаех, че всички те ще се разочароват, когато не се поддам на магията на илюзиониста, но какво можех да направя? Номерът просто нямаше да проработи при мен.

Ото извади часовник на гълга златна верижка и го залюля пред мустаците ми.

– Съсредоточете се върху центъра му – започна. – Тоест гледайте в средата. Чувствате се много отпусната.

Опитах да различа Холмс в публиката, за да видя дали ми се подхилква, но не можех да отделя очи от часовника.

– Клепачите ви стават много тежки – каза Ото. – Ще ги затворите след пет... четири... три... две... едно...

Той щракна с пръсти.

Усетих как главата ми клъмна напред, а очите ми се затвориха. Опитах да ги отворя в отчаян опит да не се поддам на хипнозата.

С огромно усилие успях. Наложих си да отворя клепачите си.

Озледах театъра. Всичко се беше променило.

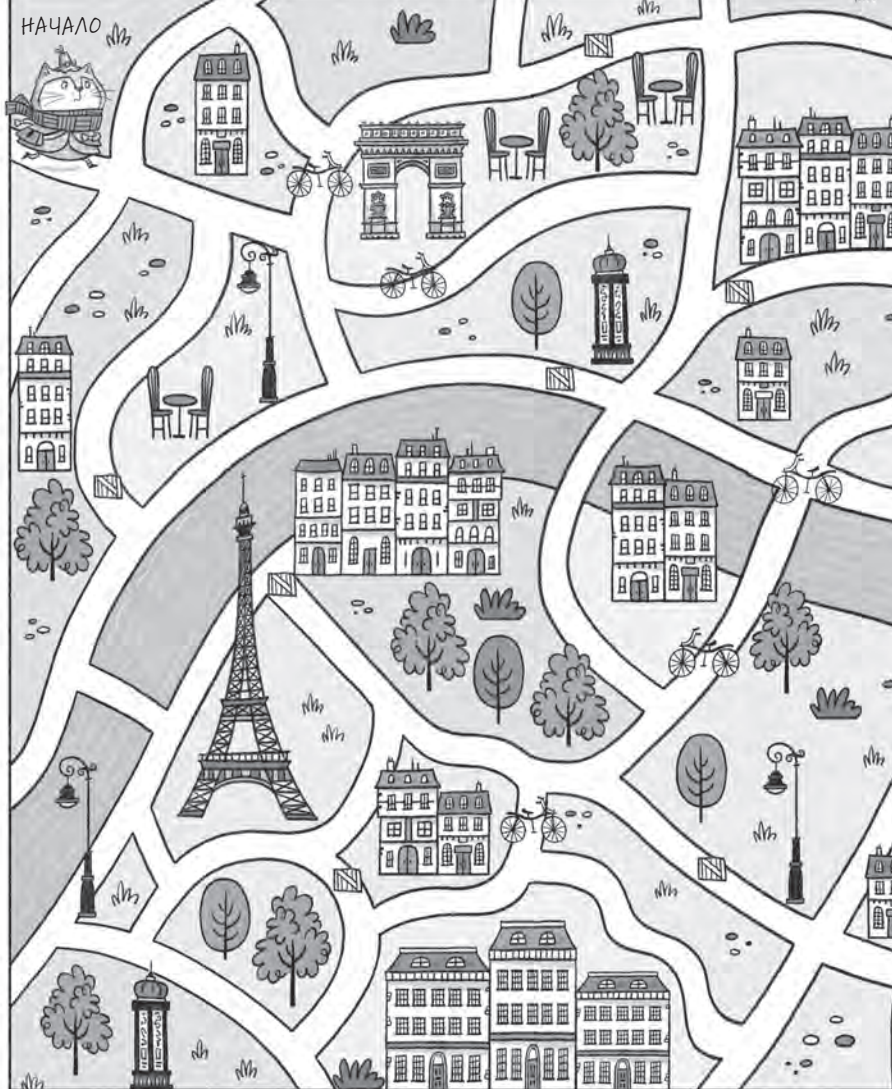
Цялата зала беше празна. Великия Ото го нямаше, а също и Холмс, и останалата публика. Слязох от сцената и тръгнах по пътеката.

– Ехо? – извиках. – Има ли някой там?

Вдигнах лапа, за да предпазя очите си от светлините, и видях тъмна фигура с гълга коса да изскача от вратата. Стори ми се, че нямам друг избор, освен да я последвам.

Втурнах се напред и бутнах вратата, за да я отворя,

Накъде трябва да поеме Котсът по уличките,
за да догони лемурката? Избягвай всички
препятствия.

ФИНАЛ

но установих, че се намирам в съвсем различен град. Бяхме гледали представлението в Берлин. Но сега бях в Париж. Виждах как светлините на Айфеловата кула се издигаха над тъмната улица пред мен.

Фигурата бягаше. Обърна се, за да ме погледне, и видях, че е лемурка с големи черни кръгове около очите си, облечена в старомодна зелена рокля.

Тя хукна по улицата, движеше се по-бързо от гепард, на който много му се пикае. Знаех, че няма да имам шанс да я хвана, но ми се струваше, че трябва да опитам.

Осъзнах, че забивам по една странична уличка вдясно и тръгвам по лъкатушещ маршрут през тъмни улички, докато стигнах до кръстовище със зелена вестникарска будка на ъгъла. Сега лемурката се приближаваше вляво от мен. Бях минала направо и бях много доволна от себе си.

Скочих върху лемурката и я сграбчих за кръста. Но тя се смали в ръцете ми, докато не остана друго освен роклята ѝ, а дългата ѝ кестенява коса се оказа перука.

Гледах я объркано, когато чух щракване с пръсти и звука от стотици смеещи се животни.

– И отново сте в залата – каза Ото.

Отворих очи. Все още бях в театъра, където се бях намирала през цялото време. Току-що бях скочила върху пухкава мишка с часовников механизъм, а публиката се късаше от смях.

– Аплодисменти за нашата доброволка, гами и господа – каза Ото и плесна с лапи. – Тоест нека всички да ѝ благодарим, че беше толкова услужлива.

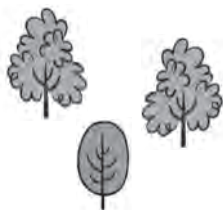
Напуснах сцената под звуците на шумни аплодисменти. Развах се, че бях забавлявала публиката, макар да нямах представа какво бях правила.

Холмс ми обясни всичко, докато вървахме към хотела.

– Ото каза, че мишката играчка искала да ти каже нещо важно, а ти я подгони по сцената с много строго изражение. Мисля, че дори илюзионистът се учуди на бързината на скока ти.

Минахме под огромна каменна порта, върху която имаше статуя на крилата котка, возеща се на колесница.

– Не ми изглеждаше, че гоня мишка – казах. – Мислех, че преследвам лемурка с дълга кестенява коса. Мислиш ли, че това означава нещо?

– Нищичко – каза Холмс. – Мозъкът ти просто измисля случайни образи, когато си под хипноза.

Стигнахме в хотела си и доbermanът на вратата се усмихна и се отмести. Щеше да е жалко да напуснем този луксозен хотел и да се върнем в разхвърляната си колиба.

– Значи вярваш, че хипнозата е реална? – попитах. – Мислех, че ще кажеш, че всичко това са глупости.

– Разбира се, че е реална – каза Холмс. – Това е сериозна професия, чието овладяване отнема години. Може да се изпълнява на сцена от илюзионисти, но не е просто трик.

Минавахме през фоайето, когато немската овчарка на рецепцията протегна бял плик.

– Съобщение за господин Шаро Холмс! – излая.

Холмс гравна плика и извади писмото.

– Нещо важно ли? – попитах.

– Не точно – каза Холмс. – Влакът ни утре следобед е бил отменен, затова ще трябва да вземем нощен за Париж и да се прехвърлим там. Това не би трябвало да добави повече от няколко часа към пътуването ни.

В ума ми изскочи образът на Айфеловата кула, която се извисяваше пред мен, докато гонех лемурката по улицата.

– Париж! – извиках. – Това е градът, който видях, когато бях хипнотизирана. Това означава, че видението ми все пак е означавало нещо!

– Не доказва нищо – каза Холмс. – Освен че умът ти работи трескаво и трябва да поспиш.

Каквото и да мислеше Холмс, аз бях убедена, че мозъкът ми се опитваше някак да ме предупреди. Нещо странно щеше да се случи с нас в Париж. Бях сигурна в това.

Втора глава

Пристигнахме на гарата на следващата вечер. Черен локомотив с кокетни червени вагони спря с пуктене на перона и започна да изпуска големи облаци дим.

Вратата на предния вагон спря пред два ленивеца, които носеха тежки куфари. Заг тях стояха голяма мечка и лос, а групи слонове, земеровки и гибони се бутат, за да се качат.

– Явно влаковете на много групи животни са били отменени – казах. – Дано не се наложи да стоим прави цяла нощ.

Кондукторката рис отвори вратата и ленивците бавно се качиха. Последваха ги мечката и лосът, а после всички останали животни се натъпкаха вътре.

Ние се втурнахме към вратата най-отзад и скочихме във влака.

Всеки вагон имаше три купета с по шест места и тесен коридор от лявата страна.

Последното купе беше заето от един вомбат, една невестулка, една безкосместа котка Сфинкс и един пор, следващото – от семейство слонове, а по-следващото – от семейство малки кафявозъбки.

Забелязахме купе с няколко свободни места, затова се втурнахме вътре, преди някой друг да успее да ги заеме. Отляво седеше крава с огромен чувал с трева в скута си. До нея имаше скункс, а срещу тях – хиена, която четеше книга.

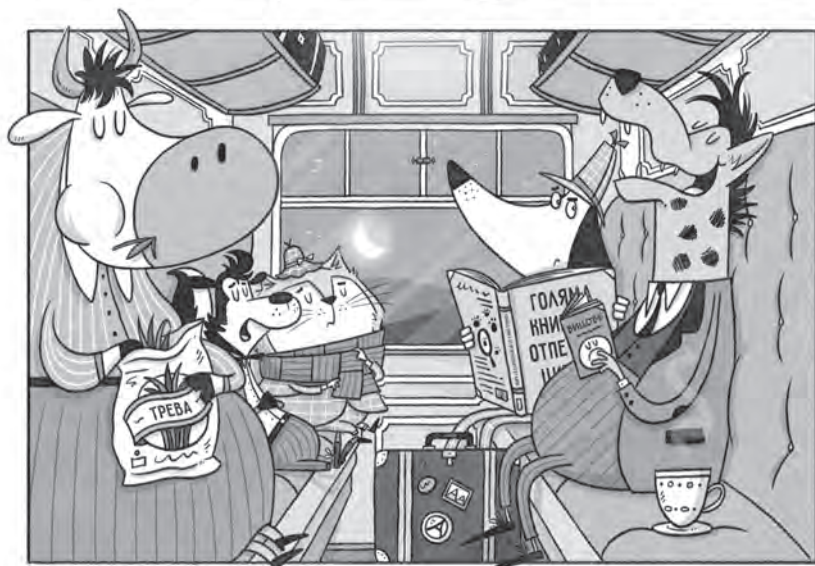
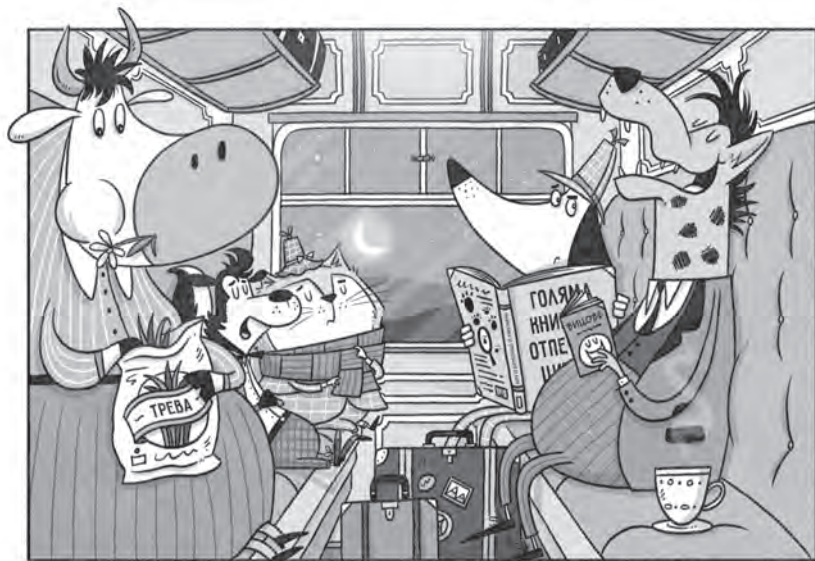
Аз седнах на мястото до прозореца до скункса. Холмс седна на мястото срещу мен и извади своята „Голяма книга за отпечатъците от лапи“.

Прозвуча свирка и влакът се заклати и потегли.

Скоро стана ясно защо никой друг не беше искал местата. От скункса до мен се носеше ужасна миризма на развалени яйца. Хиената четеше книга с вицове и след всеки се засмиваше с гразнещ пронизителен смях. А кравата тъпчеше трева в устата си и гъвчеше шумно.

Можеш ли да откриеш седем
разлики между рисунките на
купето на Холмс и Котсвн?

Зачудих се как изобщо щях да мога да заспя с цялата тази връва. Но тогава си спомних за книгата на Холмс.

Пресегнах се и го потупах.

– Можеш ли да ми прочетеш част от книгата? – по-молих.

– Разбира се – каза Холмс. Прокашля се. – Горните лапи на американския булдог са малко по-тесни от лапите на френския булдог. Породата е и малко по-тежка, което означава, че оставя по-гълбоки отпечатащи в пясък, сняг и кал...

Докато Холмс четеше монотонно, усетих как главата ми започва да клюма. Смехът на хиената и гъвченето на кравата заглъхнаха, а вонята на скункса сякаш беше отнесена от вятъра.

Когато отворих очи, беше тъмно като в рог. За миг ми беше трудно да си спомня къде се намирах или защо се движех стремглаво назад.

Погледнах през прозореца и видях тъмните очертания на далечни хълмове. В небето още не се виждаха светли ивици зора. Трябваше да се опитам да заспя отново, но нямаше да е лесно на неудобната влакова седалка.

Разтрих тила си и погледнах към останалите.

Жиената, скунксът и кравата спяха дълбоко, а Холмс беше задрямал с отворена книга. Може би беше приспаднал и себе си със скучното си четиво.

Тъкмо щях да затворя очи, когато забелязах, че в купето с нас имаше и друга фигура.

До вратата седеше риж котарак. Знаех, че съм го виждала преди, но в обърканото си състояние не можех да се сетя кой беше. Чак когато видях широката му панйонка, осъзнах, че беше Великия Ото.

Той ми махна и забелязах, че лапата му трепереше.

– Рагвам се да ви видя отново – прошепна.

Хвърли поглед към коридора отвън с клепнали уши.

– Какво правите тук? – попитах. – Мислех, че изнасяте представлението си всяка вечер.

– Няма да изнасям следващото – каза той. – Навлякох си неприятности. Дори може да се каже, че възникна спешен случай.

Опитах да го попитам за него, но стана така, че пак се прозях.

Той свали шапката си и извади пухкав фалшив гълъб.

– Използвайте го като възглавница, ако искате – каза. – Може би ще ви помогне да заспите пак.

– Благодаря – казах, взех гълъба и го подпрях до прозореца. Така беше много по-добре, отколкото да

се привеждам напред. – Сигурен ли сте, че сам не го искате?

– Напълно – прошенна той. – Тоест бездруго не мисля, че ще спя много тази нощ.

Исках да го попитам какво го тревожеше толкова много, но от устата ми излезе само мърморене. Отново се унасях.

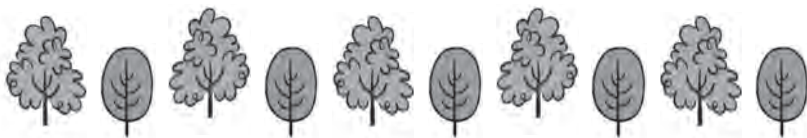

Когато се събудих, слънцето светеше ярко и трябваше да разхлабя шала си, за да се разхладя. Профучавахме покрай гъсти борови гори, пресечени тук-там от равни полета и разнебитени селски къщи. Влязохме в тунел и потънахме в тъмнина за няколко секунди.

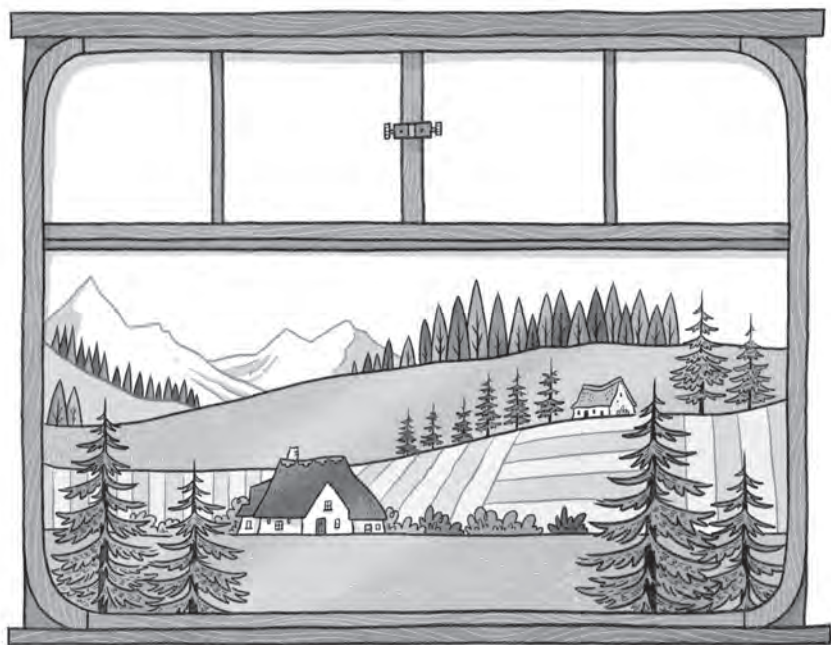
Усещах устата си като вътрешността на котешка тоалетна и осъзнах, че трябва да бях спала дълбоко.

Кравата гъвчеше сутрешната си трева, а скунксът гризеше „Милбенкезе“, гнила херинга и суров чесън.

Срещу мен хиената изпробваше някои от шегите си върху Холмс.

Кои от плочките по-долу
 съответстват точно на
 гледката от прозореца на влака
 и кои не?

А.

Б.

В.

Г.

Д.

Е.

Ж.

З.

– Кое куче познава часа най-добре? – попита тя.

– Това е интересен въпрос – каза Холмс, като погледна брадичката си. – Установил съм, че колитата са много точни. Това ли е отговорът?

– Куче часовой – заяви хиената. Отметна глава назад и започна да вие от смях, но Холмс дори не се погсмихна.

– Ясно – каза. – Интересно.

Приятелят ми може да е гениален детектив, но не го бива с шегите. Веднъж го заведох да гледа тигъра комик Райето Роджърс, а той цялата вечер записваше някакви неща в бележника си, без да се изкиска дори веднъж.

– Опитайте с тази – каза хиената. – Защо илюзионистът обожавал врати в пода?

Всичко, което се беше случило предната вечер, нахлу в ума ми.

– Току-що си спомних – казах. – Великия Ото беше в купето снощи.

Посочих към празното място до коридора.

– Ей там беше.

– Сигурна ли си? – попита Холмс. – В шест вече бях буден и нямаше и помен от него.

– Да – казах. – Абсолютно съм сигурна.

Холмс стана и плесна с ръце.

– Извинете ме, спътници – каза. – Някой груг видя ли риж котарак с цилиндър и широка папийонка в това купе снощи?

– Не – отвърна хиената.

– Мммне – каза скунксът, като отвори буркан с маринован лук.

– Категорично не – заяви кравата и пъхна допълнителна шепа трева в устата си.

Холмс седна отново.

– Е, всичко е ясно – каза. – Едно животно в това купе го е видяло, а четири не са. Най-вероятното обяснение е да си сънувала, че илюзионистът е бил тук. Нищо чудно, че си мислила за него след скорошното ти преживяване.

Запитах се дали Холмс имаше право. Да съм хипнотизирана се беше оказало много странно и бях мислила много за това.

Но въпреки това ми се беше сторило толкова реално. Ако беше сън, щеше да се случи нещо странно, например Великия Ото щеше да се превърне в моята леля Руби или изведнъж щях да осъзная, че пак съм ученичка и ще се явявам на изпита по лов на мишки. Но ние бяхме провели обикновен разговор и си спомнях всичко.

Реших да спра да се тревожа и да си почина още малко. Сложих пухкавия си гълъб до прозореца и тъкмо щях да затворя очи, когато ахнах и се изпънах отново.

– Чакай малко – казах и вдигнах гълъба, за да го покажа на Холмс. – Великия Ото ми го даде. Това доказва, че наистина е бил тук.

Холмс разгледа гълъба с луната си.

– Удивително – каза.

– За да не си криви врата – подметна хиената.

Размених озадачен поглед с Холмс.

– Затова илюзионистът обожавал врати в пода – каза хиената. – Схващате ли?

Тя отметна глава назад и се засмя.

Тим Колинс
Шаро Холмс и загадката с изчезналия илюзионист

Превод *Анелия Петрунова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Коректор *Цветана Нинкова*
Илюстрации *Джон Бигуд*
Дизайн на корица *Джон Бигуд*
Адаптация *Яна Аргиропулос*

Английска. Първо издание
Формат 84x108/32
Печатни коли 12
ISBN 978-619-164-565-7
Издава

enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енг пблшинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел. 02/943 87 16
е-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупиме с отстъпка от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Шаро Холмс, най-великият кучешки детектив в света, и неговият доверен помощник доктор Джейн Котсън пътуват с влак към Париж, когато друг пътник, известен илюзионист, изчезва по средата на нощта. Котсън подозира, че е извършено престъпление... Но изглежда никои друг на влака не знае нищо за фокусника. Ще съумееят ли Холмс и Котсън да разкрият загадката, преди да стане твърде късно?

Това въннуващо приключение съдържа 28 игри, включително лабиринти, загадки с търсене и откриване на улики и математически главоблъсканици. Ще успееш ли да ги решиш и да помогнеш на Холмс и Котсън да разкрият най-сложния си случай досега?

ТЪРСЕТЕ И:

Цена: 15 лв./7.70 €

9 788191 645657

www.enthusiast.bg